



De wielersport, de sponsors en de financiële schade (part two)

19 / 01 / 2013

Vannacht, werd vooral bevestigd dat het voor het wielersportpubliek efficiënter zou geweest zijn indien de programmamakers de dopingbiecht van Lance Armstrong niet in twee delen hadden opgesplitst. Maar, de inhoudelijke verzuchtingen van in wielersport geïnteresseerden stroken allicht niet met de logica van een commerciële zender die een wereldwijde, exclusieve primeur wil vermarkten. Ook in het tweede deel van de te breed uitgesponnen biecht, toont een aangeslagen Lance Armstrong oprecht berouw, maar organiseert zijn verdediging tegelijk een forum om zijn simplismen over het wielrennen de wereld in te sturen.

Het gelijke speelveld wielrennen – part two

Deel twee duurde trouwens iets minder dan een uur – met veel in-en uitleidingen en filmpjes - en werd driemaal lang onderbroken door een commercieel blok. Welke wielersport- en economische statements moeten we tegen het licht houden?

John Fahey, de voorzitter van het Wereldantidopingagentschap WADA, vatte misschien nog het best het onbehaaglijke gevoel van veel wielersporters samen na deel een van de 'worldwide exclusive' dopingbiecht van Armstrong bij interviewdiva Oprah Winfrey: " ... Ik ben niet meteen onder de indruk van de dopingbekenntnissen van de Lance Armstrong ... Hij zegt dat doping in het hele peloton aanwezig was, maar dat is alleen maar een makkelijke manier om te rechtvaardigen wat hij deed: de boel bedriegen. ... Op die manier wordt hij compleet ongeloofwaardig ..."

Simplisme

Net zoals niet alle wielrenners als junks met bloedzakken rondzeulden ten tijde van zijn zeven Touroverwinningen (1999-2005), moet ook het simpel beeld bijgesteld worden dat dat de wielersport ten tijde van de comeback van Armstrong in 2009 nu plots omgetoverd was in een idyllisch en volledig clean, paradijselijk eiland. Deze metamorfose zouden we enkel te danken hebben aan de invoering van het individueel biologisch atletenpaspoort. Waarom kwam het bij Oprah niet op dat er tussen wit en zwart nog veel grijze tinten zijn?

Nogmaals: wielrennen, en bij uitbreiding topsport, is een harde en atypische economische bedrijfstak. De leiding van die economische sector moet er naar streven (en doet dit met vallen en opstaan) om dopingproblemen en andere uitwassen te controleren en te beperken. Dit betekent dat er ook vandaag nog een rot dopingsegment is – al is het kleiner dan velen vermoeden.

Uitgaan van de premisse dat de economische bedrijfstak wielrennen vanaf 2009 plots vrij was van alle concurrentievervalsing is een simplisme dat gebruikt wordt in een verdedigingsstrategie om een sportieve comeback te legitimeren. Speelden hier trouwens echt geen andere comeback motieven? Was Lance vooral niet – gezond - verslaafd aan sport én ook aan roem, applaus en aan het gestructureerd leven van een topsporter?

Financiële schade

Moesten we medelijden krijgen met Lance toen hij stelde dat op één dag 75 miljoen dollar toekomstige sponsorinkomsten in rook opgingen? Op die novemberwoensdag was er het telefoontje van Nike, gevolgd door Trek, Oakley en andere Anheuser-Bush. 75 miljoen dollar ... gone!

Armstrong was heel eerlijk toen hij meegaf dat het voor hem de schaamte voorbij was, toen hij in die periode – in twee schuifjes – te horen kreeg dat hij een stap opzij moest zetten van Livestrong, de Lance Armstrong Foundation, zijn geesteskind. Zijn onhoudbare positie straalde toen al heel negatief af op het charitatieve merk. Had Oprah ook niet wat meer weerwerk moeten bieden rond de financiële schade voor Armstrong? Misschien had ze Lance kunnen vragen wat hij vond van de economische schade die de fietslijn van Le Mond opgelopen had, nadat hij een decennium geleden kritische vragen had durven stellen bij zijn sportieve successen? Armstrong had stante pede, via zijn leger advocaten, zijn sponsorend framemerk Trek naar Le Mond gestuurd en hem economisch zwaar geïntimideerd. Trek verzorgde de distributie van het kleine framemerk van Le Mond in het kader van een licentieovereenkomst.

Of hoe moeten David Walsh en The Sunday Times zich gevoeld hebben toen ze na een juridische slijtageslag met de topjuristen Armstrong gedwongen werden om te landen in een economische settlement die de krant honderdduizenden euro's kostte? David Walsh vond gelukkig één moedige uitgever die zijn kritische Armstrongboeken wou uitgeven. Ongeveer elke uitgever werd immers, a priori, economisch heel zwaar

geïntimideerd om maar geen boek of vertaling van de Walshboeken uit te geven. Op die manier werd zijn meest kritische stem, die de smoking gun van de kritische getuigen van het eerste uur, op zak had monddood gemaakt.

Strafvermindering?

Armstrong beklemtoonde ook dat er een wanverhouding was tussen zijn levenslange sportban en de maar zes maanden schorsing (hiervoor zijn inderdaad argumenten pro en contra) die weggelegd was voor de Amerikaanse renners die ook doping gebruikten en tegen hem getuigden.

Het interview met Oprah Winfrey is maar het eerste station in de kruisgang van de gevallen all American icon op weg naar bezinning. De sleutel tot strafvermindering heeft Armstrong deels zelf in handen. Om voor strafvermindering in aanmerking te komen moet het interview gevolgd worden door een full disclosure en debriefing met USADA. Laat er ons daarom maar van uitgaan dat hij bijvoorbeeld de handel en wandel van de goede en verstandige dr. Ferrari meer omstandig zal toelichten?

Wim Lagae

(De auteur is hoofddocent sportmarketing aan Thomas More Antwerpen | K.U. Leuven.)